

opusdei.org

Дозволити Богу діяти

Стаття Кардинала Йозефа
РАЦІНГЕР в L'Osservatore
Romano (Ватикан), 6 жовтня
2002 р.

06.10.2010

Мою увагу завжди привертало те, якого значення Хосемарія Ескріва надавав назві *Opus Dei*. Пояснення є біографічним і дозволяє зрозуміти засновника цього руху та його духовну величину. Ескріва знав, що він має щось заснувати, а водночас був свідомий, що оте

"щось" не є його справою, що він нічого не винайшов. Господь використав його як інструмент, насправді це була не його справа, а Божа (*Opus Dei* – лат. "Божа справа").

Коли я розмірковував над цим фактом, мені спали на думку слова Господа з Євангелія від св.Йоана: "Отець Мій творить аж по сю пору" (5,17). Ці слова Ісус промовив під час дискусії з "релігійними спеціалістами", які не бажали визнати, що Господь може працювати навіть у суботу. Ця дискусія відкрита й досі, її продовжують люди наших часів, у тому числі й християни. Дехто думає, що, створивши світ, Господь подався на спочинок і вже більше не цікавиться буденними справами, не втручається у наше щоденне життя. Проте Ісусові слова підтверджують протилежне. Людина, відкрита

перед присутністю Бога,
усвідомлює, що Бог завжди діє, і
сьогодні теж. Тому ми повинні
дозволити Йому увійти в наше
життя, дозволити діяти в нас. Бо
так народжуються справи, які
готують майбутнє і відновлюють
людство.

Все це допомагає зрозуміти, чому
Хосемарія Ескріва не вважав себе
"засновником" чогось, а тільки
розглядав себе як людину, яка хоче
виконати Божу волю, виступити
на підтримку Його справи. Ескріва
є переконаний, що Бог не залишив
цей світ напризволяще, що Він
працює неухватно, а ми маємо
віддати себе в Його
розпорядження, бути готовими й
здатними відповісти на Його
поклик. Для мене це послання має
величезне значення. Воно
допомагає подолати найбільшу
спокусу наших часів – зухвале
мислення, що після *Big Bang* Бог

відійшов від історії. Божа дія не зупинилася після так званого великого вибуху, а постійно триває в часі – як у світі природи, так і в світі людини.

Засновник *Opus Dei* казав: "Я нічого не винайшов, це Він усе зробив. Я тільки намагався бути готовим і служити Йому як інструмент". Ці слова та справа, що нею є *Opus Dei*, глибоко позначені внутрішнім життям її засновника. Бо хоч він намагався бути скромним, та дав нам змогу зрозуміти, що був у постійному діалозі, в справжньому контакті з Тим, Хто створив нас і Хто діє через нас і з нами. Книга Виходу говорить про Мойсея, з яким Господь розмовляв віч-на-віч, ніби приятель із приятелем. Здається, в нас не бракує підстав застосовувати щодо Хосемарії Ескриви аналогію такої розмови з Богом, наче приятель з приятелем

– слова, які відкривають двері світу, аби Бог міг бути в ньому присутнім, міг діяти і все перемінювати.

У цій перспективі можна краще зрозуміти, що таке святість і загальне покликання до святості. Знаючи чимало історій святих та розуміючи, що під час канонізаційного процесу шукають "героїчні" чесноти, можна помилитися щодо концепції святості: "Це не про мене, – думаємо ми, – я ж не здатний досягнути героїчних чеснот. Це надто висока мета". Тому святість стає зарезервованою для "великих", чиї зображення ми бачимо на вівтарях, і хто зовсім не такий, як ми, прості грішники. Але це помилкове уявлення про святість, неправильне розуміння, яке, на мою думку, Хосемарія Ескріва пояснив і виправив.

Героїчна чеснота не означає, що святий – це ніби "спортсмен" святості, який виконує неймовірні вправи, що їх звичайні люди не наважаться робити. Ні, святість – це щось абсолютно інше; це означає, що у житті людини об'являється присутність Бога. Може, йдеться тільки про термінологію, оскільки прикметник "героїчний" часто пояснюють невдало. Героїчна чеснота не означає, що хтось робить великі справи власними силами. Це означає, що в житті такої людини з'являються речі, яких вона сама не зробила, вона тільки була відкрита і готова до Божої дії. Іншими словами, бути святим – це розмовляти з Богом, немов приятель із приятелем. Оце і є святість.

Бути святим не означає бути кращим від інших; святий може бути дуже слабким, робити багато

помилок у своєму житті. Святість – це глибокий зв’язок із Богом, це дружба з Богом, це дозвіл, щоб Він діяв, бо тільки Він один справді може зробити світ добрим і щасливим. Коли Хосемарія Ескріва казав, що всі люди покликані до святості, – здається, він мав на увазі свій особистий досвід. Він не робив неймовірних справ, а просто дозволив Богові діяти у своєму житті. Звідси народжувалася велика віднова, сила добра у світі, хоч людські слабкості тривали й надалі. Правду кажучи, ми всі здатні, ми всі покликанні відкритися на дружбу з Богом, не втікати від Його рук, говорити з Ним, як із другом, знаючи, що Господь – це справжній приятель кожного, й тих, хто нездатний робити великі справи власними силами.

Все це дозволило мені краще зрозуміти духовний характер *Opus*

Dei: дивовижну єдність, яка існує між абсолютною вірністю великій традиції Церкви та вірою з її дивовижною відкритістю перед справами цього світу, чи то йдеться про науковий світ, чи про світ звичайних професій тощо. Людина, яка є пов'язана з Богом, яка перебуває в постійному контакті з Ним, може наважитися відповісти на нові виклики і вже більше не боятися. Бо той, хто тримається Божих рук, завжди опиниться в Божих руках. Відтак, страх проминає, а замість нього народжується відвага відповісти на виклики сьогоденного світу.

Кардинал Йозеф РАЦІНГЕР

L'Osservatore Romano (Ватикан), 6 жовтня 2002 р.

(Переклад "КВ")

"Католицький Вісник", № 18 (495), 2010.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/uk-ua/article/dozvoliti-
bogu-diiati/](https://dev.opusdei.org/uk-ua/article/dozvoliti-bogu-diiati/) (17.08.2025)